

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 232.044 van 13 augustus 2015
in de zaak A. 216.634/XIV-36.602**

In zake: Mehmet AK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mohamed Ozdemir
kantoor houdend te 9000 Gent
Wondelgemstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 augustus 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Justitie van 13 juli 2015 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 augustus 2015, om 09.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Özgür Balci, die *loco* advocaat Mohamed Ozdemir verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een diplomatieke nota van 7 juni 2013 van de Turkse ambassade te Brussel wordt het uitleveringsverzoek van het parket-generaal van Eskişehir van 29 april 2013 verzonden. Daarbij wordt een uitvoerbaar en definitief arrest van het hof van assisen van Eskişehir van 4 juli 2006, bevestigd door een arrest van het Turkse Hof van Cassatie van 29 juni 2012, gevoegd.

De kamer van inbeschuldigingstelling te Gent brengt op 30 juni 2015 een gunstig advies uit over het verzoek tot uitlevering.

3.2. Op 13 juli 2015 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker zet uiteen dat, alvorens de bestreden beslissing aan hem werd betekend, hij geen kennis heeft gekregen van het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Verzoeker meent dat deze handelwijze een ernstige schending is van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit een arrest van de Raad van State van 16 september 1999 leidt verzoeker af dat de motivering van een beslissing verwijzingen mag bevatten naar gegevens die vreemd zijn aan de kern van de beslissing zelf, doch dat deze gegevens gekend moeten zijn op het ogenblik dat er een beslissing tegen hem

wordt betekend. Bovendien moet hij zonder een kopie van het advies een vordering tot schorsing inleiden, waardoor volgens verzoeker de effectiviteit van zijn rechtsmiddel in het gedrang komt. Verzoeker kan op generlei wijze kritiek uiten op het door de kamer van inbeschuldigingstelling uitgebrachte advies of op de gevolgtrekkingen door de regering en hij kan zich niet verdedigen tegen een beslissing waarvan hij de inhoud niet kent. De bestreden beslissing geeft niet de inhoud van het advies weer en zelfs niet of het advies al dan niet adviseert verzoeker uit te leveren. Volgens verzoeker volstaat de loutere vermelding van het advies niet als invulling van de motiveringsverplichting.

Beoordeling

Schending van de formelemotiveringsplicht

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

7. De wet van 29 juli 1991 houdt op zich niet de verplichting in aan verzoeker kennis te geven van het in artikel 3, vierde lid van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 voorgeschreven niet-bindend advies van de kamer van inbeschuldigingstelling. Die verplichting bestaat enkel indien aan de

formelemotiveringsplicht wordt voldaan door verwijzing naar dit advies, in welk geval onder meer als voorwaarde geldt dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen, aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht.

8. De bestreden beslissing bevat een eigen formele motivering. Op het eerste gezicht blijkt hieruit op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije wordt toegestaan. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. Verzoeker verduidelijkt overigens niet op welk punt de in de bestreden beslissing gegeven formele motivering hem niet zou toelaten te begrijpen op welke motieven de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor de formelemotiveringsplicht zou zijn miskend. Voorts blijkt dat het in artikel 3, vierde lid van de Uitleveringswet van 15 maart 1874 voorgeschreven niet-bindend advies van de kamer van inbeschuldigingstelling onvoorwaardelijk gunstig is - wat overigens ook blijkt uit de aanhef van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar “het zonder voorwaarden of beperkingen gunstig advies van de kamer van inbeschuldigingstelling te Gent”- zodat de bestreden beslissing er niet van afwijkt. De formelemotiveringsplicht gaat te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te stellen dat dit gunstig advies werd gevolgd.

9. Aangezien verzoeker in de bestreden beslissing zelf op afdoende wijze de motieven aantreft op grond waarvan ze is genomen, kan uit het loutere gegeven dat verzoeker geen kennis had van (de inhoud van) het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling, op het eerste gezicht geen schending van de formelemotiveringsplicht worden afgeleid.

Het argument dat de bestreden beslissing de inhoud van het advies niet weergeeft en volgens verzoeker “zelfs niet aangeeft of het advies nu al dan niet adviseert verzoeker uit te leveren”, leidt niet tot de vaststelling dat de formelemotiveringsplicht geschonden lijkt. Om aan de bestaansreden van de formele motiveringsplicht tegemoet te komen is het immers niet vereist dat de

inhoud of de strekking van de tijdens de voorbereidende procedure ingewonnen adviezen in de beslissing wordt overgenomen.

De overige geschonden geachte bepalingen

10. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze artikel 3 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht zouden zijn geschonden, zodat deze grief niet ontvankelijk is.

Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 6 EVRM zonder evenwel expliciet uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. In de mate dat verzoeker die schending ziet in het feit dat hij niet in staat zou zijn na inzage van het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling, een nieuw middel aan te voeren, lijkt hij de schending van artikel 6 te situeren in het raam van de uitleveringsprocedure gevoerd in België. Te dezen is het vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dergelijke geschillen betreffende een procedure tot uitlevering niet onder de toepassing vallen van artikel 6 van het EVRM (zie inz. EHRM [GK] 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, nrs. 46.827/99 en 46.951/99, punten 81-83; EHRM 4 september 2014, nr. 140/10, Trabelsi/België, punten 159-161; EHRM 27 februari 2014, nr. 35/10, Zarmayev/België, punt 128; EHRM (Déc.) 24 maart 2015, nr. 13.566/13, Martuzevičius/Verenigd Koninkrijk; EHRM (Déc.) 6 januari 2015, nr. 30.541/12, Vlas e.a./Roemenië, punt 42; EHRM (Déc.) 4 februari 2014, nr. 35.661/11, Perez Lizaso/Finland, punt 4; EHRM (Déc.) 11 juni 2013, nr. 15.594/11, Ketchum/Roemenië, punt 30; EHRM (Déc.) 16 april 2002, nr. 65.964/01, Peñafiel Salgado/Spanje).

Verzoeker voert tot slot ook de schending aan van artikel 13 EVRM. De schending van deze bepaling kan niet op ontvankelijke wijze op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het EVRM beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelt verzoeker de schending van artikel 13 van het EVRM niet aan een

schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid, zodat deze grief niet ontvankelijk is.

Conclusie

11. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en van artikel 3, laatste alinea, van de Uitleveringswet van 15 maart 1874.

Verzoeker zet uiteen dat zijn besluiten voor de kamer van inbeschuldigingstelling een proceshandeling zijn en bijgevolg deel uitmaken van het dossier van de minister van Justitie die er kennis van heeft. De minister van Justitie dient dan ook te motiveren waarom hij geen rekening houdt met de argumentatie die verzoeker in de besluiten heeft ontwikkeld. In die besluiten heeft verzoeker drie excepties opgeworpen: het niet-voldaan zijn aan de voorwaarde van de dubbele incriminatie en minimum strafniveau, de schending van artikel 8 EVRM en de toepassing van de “EG-richtlijn 2004/38/EG”. Minstens diende de motivering van de bestreden beslissing een verwijzing te bevatten naar de proceshandelingen die volgens verzoeker pertinente argumentatie bevatten en een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing. Volgens verzoeker staat het vast dat de minister van Justitie slechts *pro forma* rekening heeft gehouden met de neergelegde besluiten zodat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Beoordeling

13. Los van de vraag of de formelemotiveringsplicht inhoudt dat de minister van Justitie moet antwoorden op argumenten die verzoeker in een conclusie voor de kamer van inbeschuldigingstelling heeft ontwikkeld en daargelaten de vraag of in bevestigend geval, het niet volstaat dat impliciet of expliciet uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de argumentatie van verzoeker in de besluitvorming werd betrokken derwijze dat hieruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard, faalt de kritiek in de feiten.

Anders dan wat verzoeker voorhoudt, blijkt immers in de eerste plaats dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het gunstige advies van de kamer van inbeschuldigingstelling en naar de “door de verdediging neergelegde conclusie dd. 24.06.2015”. Voorts wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en omstandig ingegaan op de door verzoeker voor de kamer van inbeschuldigingstelling opgeworpen excepties die betrekking hebben op de voorwaarde van de dubbele incriminatie en het minimum strafniveau, op de schending van artikel 8 van het EVRM en op de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker verduidelijkt overigens niet op welk punt de in de bestreden beslissing gegeven formele motivering hem niet zou toelaten te begrijpen waarom zijn argumenten ontwikkeld in de conclusie, niet werden aanvaard.

14. Tot slot zet verzoeker niet uiteen op welke wijze de artikelen 3, 6, op zich, en in combinatie met 13 van het EVRM, zouden zijn geschonden.

15. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 2, 28.1 en 28.2 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG)’.

Verzoeker zet uiteen dat hij deze exceptie reeds heeft opgeworpen voor de kamer van inbeschuldigingstelling, dat de minister van Justitie er bijgevolg kennis van had en deze diende te beantwoorden, hetgeen volgens hem niet is gebeurd. Verzoeker meent dan ook dat de motiveringsplicht is geschonden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, haalt verzoeker aan dat hij gehuwd is met een Belgische en een Belgisch kind heeft. Hij stelt dat zijn recht op gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt door de uitlevering en het gegeven dat hij in Turkije een lange gevangenisstraf zal moeten ondergaan. De uitlevering is een zware beproeving, niet alleen voor hem, maar ook voor zijn gezin, omdat ze rechtstreeks in de sfeer van zijn persoonlijke vrijheid ingrijpt. Verzoeker voert aan dat bij de proportionaliteitsafweging tussen enerzijds het belang van de Turkse Staat bij het uitvoeren in zijn geval van haar strafrechtelijk beleid tot bescherming van de interne openbare veiligheid en anderzijds zijn belangen in het raam van zijn gezinsleven, dit laatste de bovenhand dient te krijgen gelet op het feit dat de tenlastelegging teruggaat op feiten van zeven jaar geleden en op het gegeven dat hij vader is van een kind van vier jaar en kostwinner is van

het gezin. Volgens verzoeker is er geen proportionaliteitsafweging gebeurd nu er niet werd geantwoord op deze exceptie.

Inzake de geschonden geachte richtlijn 2004/38/EG, betoogt verzoeker dat hij, ingevolge artikel 2 van deze richtlijn, als echtgenoot van een burger van de Unie gelijkgesteld wordt met een burger van de Unie. Door die gelijkstelling en het verbod op uitlevering van eigen onderdanen, meent verzoeker dat hij niet aan Turkije kan worden uitgeleverd. Verzoeker haalt voorts artikel 28.1 en 28.2 van de richtlijn 2004/38/EG aan en stelt dat er te dezen geen ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid zijn om verzoeker te verwijderen van het Belgische grondgebied, minstens bevat de bestreden beslissing geen enkele overweging in verband met dergelijke ernstige redenen zodat de motiveringsplicht is geschonden.

Beoordeling

17. In de mate dat verzoeker in het middel ook de formele-motiveringsplicht geschonden acht, valt zijn kritiek samen met wat hij in het tweede middel heeft uiteengezet en waarvan de Raad van State tot de bevinding kwam dat het niet ernstig is.

Schending van artikel 8 EVRM

18. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aan de orde is enkel de proportionaliteitstoets vervat in het artikel 8, lid 2 EVRM. Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens volgt dat slechts in “uitzonderlijke omstandigheden” het gezins- of familieleven van verzoeker in een Staat primeert op het legitieme doel van zijn uitlevering (in die zin: EHRM 4 september 2014, nr. 140/10, Trabelsi/België, punt 169; EHRM 24 juli 2014, nr. 22.205/13, Čalovskis/Letland, punt 147; EHRM 5 juni 2012, nr. 55.822/10, Shakurov/Rusland, punt 196 en 202; EHRM 10 april 2012, nrs. 24027/07 e.a., Babar Ahmad e.a./Verenigd Koninkrijk, punt 252; EHRM (Déc.) 6 januari 2015, nr. 30.541/12, Vlas e.a./Roemenië, punt 47; EHRM (Déc.) 11 juni 2013, nr. 15.594/11, Ketchum/Roemenië, punt 34; EHRM (Déc.) 26 januari 2010, nr. 9.742/07, King/Verenigd Koninkrijk, punt 29).

19. Verzoeker heeft te dezen geen dergelijke bijzondere omstandigheden aangevoerd en beperkte zich tot de loutere vermelding van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, zijn Belgisch kind, de lange gevangenisstraf die hem wacht in Turkije en het feit dat hij de kostwinner is van het gezin. Door in deze context te oordelen dat het “familieleven niet [kan] opwegen tegen de Turkse rechtshandhavingsbelangen” - en dat er dus geen “uitzonderlijke omstandigheden” voorhanden zijn - blijkt niet dat de verwerende partij aldus bij de afweging of de uitlevering van verzoeker die in België met zijn gezin verblijft, proportioneel is met het belang van de Staat die om zijn uitleveringsverzoek, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat.

Schending van richtlijn 2004/38/EG

20. Artikel 3, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft als „begunstigden” van de daarbij verleende rechten „iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”. Richtlijn 2004/38/EG voorziet dus volgens het Hof van Justitie uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2,

punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-457/12, S. en G., punt 34; HvJ [GK] 12 maart 2014, nr. C-456/12, punten 36 en 43).

21. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Niet blijkt noch wordt aangevoerd dat deze een begunstigde is in de zin van de geschonden geachte richtlijn. Bovendien stelt verzoeker zelf dat hij met zijn echtgenote samenwoont te Gent. Niet blijkt derhalve dat de burger van de Unie waaraan verzoeker refereert, haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België.

22. Daargelaten voorts de vraag naar de rechtstreekse werking van richtlijn 2003/86/EG daar deze in het Belgische recht is omgezet, en los van de vraag of de door verzoeker geschonden geachte bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG betrekking hebben op een beslissing waarbij een uitlevering wordt toegestaan, volgt uit wat voorafgaat dat verzoeker zich niet op de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG lijkt te kunnen beroepen.

23. Aangezien de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing lijkt, dient bijgevolg de bestreden beslissing geen motivering ter zake te bevatten.

24. Het derde middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

25. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 augustus 2015, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Debersaques